

ULTIMA GAROAFĂ ALBĂ

Scenariu

Sergiu Gherasim

Elsa Ulsamer

Ingrid Mărginean

după o poveste originală

de

Ioana Bălan

1. INT. O BISERICĂ. GUADALAJARA, MEXIC, 1936 - ZI

Biserică catolică. Lumina colorată trece prin vitralii. Două candelabre pompoase agățate de tavan, sculpturi din lemn cu Fecioara Maria de Guadalupe pe pereți, două rânduri de bănci de lemn, altar poleit cu aur.

În fața altarului, aranjamente florale cu flori diverse, toate albe și un sicriu de mahon deschis, cu căptușeală albă. În sicriu, zace în pace un bătrân foarte ridat cu părul alb. În fața sicriului, mulți oameni îmbrăcați în negru stau pe rândurile de bănci.

Apare un PREOT îmbrăcat într-o sutană simplă.

JUAN, în jur de 30 de ani, brunet, cu părul dat cu ulei și pieptănat pe spate, se uită la mort. E îmbrăcat elegant într-un costum negru de catifea cu tigheluri decorative pe mâneci, cămașă neagră și un papion mic, tot negru. În mână ține o garoafă albă.

O FEMEIE în vârstă, cu mânuși negre, îmbrăcată în rochie neagră și ținândo batistă albă în mână, se uită cu mirare la JUAN de pe banca alăturată. Doamna își șterge ultimele lacrimi cu batista, se ridică, își îndreaptă rochia și se duce spre JUAN.

DOAMNA
(în șoaptă)
Stă cineva aici?

Arată cu degetul la locul din dreapta lui Juan.

JUAN
(în șoaptă)
Nu.

Doamna se așază lângă JUAN. Se uită cu coada ochiului la el.

DOAMNA
Te știi de undeva. Ești cumva
nepotul cel mic al lui Carlito?

JUAN
(stânjenit)
Ăăă... Da.

Doamna se uită insistent la Juan.

DOAMNA
(ironic)
Ciudat. Carlito nu prea avea
frați.

Juan înlemnește. Doamna se uită la JUAN contrariată.

DOAMNA
(mirată)
Cine sunteți??

JUAN
(stânjenit)
Ăăă... sunt...

JUAN se ridică brusc, lasă garoafa pe bancă și dă să iasă pe culoarul dintre bănci. Se împiedică de picioarele doamnei.

JUAN
Scuzați...

Doamna dă să îl prindă de sacou, dar nu reușește. JUAN se precipită spre ieșire. Doamna se uită după el.

DOAMNA
(strigă)
Escrocule!

JUAN se grăbește spre ușa bisericii. În spatele lui se văd câteva capete care se întorc confuze și preotul care se uită ciudat la JUAN.

DOAMNA se uită mirată în urma lui, apoi la garoafa de pe bancă.

Juan trece pe lângă două aranjamente florale, care flanchează ușa. Începe să strănute des și puternic, fața i se înroșește.

JUAN împinge cu putere ușa mare din lemn a bisericii.

2. INT. FLORĂRIE - ZI

Ușa florăriei se trănțește de perete. Clopoțelul de deasupra ușii sună prelung.

JUAN deschide larg obloanele de lemn. Lumina soarelui intră prin ferestre, dezvăluind simfonia de culori a florilor expuse.

JUAN stă în prag și se uită mândru în florărie. Închide ochii și inspiră adânc, savurând parfumul florilor.

Închide ușa florăriei.

Sub un geam, sunt două mese de lemn frumos sculptate. Picioarele meselor arată ca niște frunze lunguiețe din lemn. Pe mese sunt expuse flori, ferigi și orhidee mari, în ghivece de porțelan viu colorate. Petalele mov, alb, roz ale orhideelor lucesc în lumină.

JUAN trece prin fața meselor, strecurându-se printre mănunchiuri de maci mexicanii roșii și dalii mari galbene, roșii, portocalii și crem, așezate toate pe podea în vase de sticlă cu puțină apă în ele.

Ajunge la un mic dulap cu două uși. O deschide pe cea de jos, unde este o colecție impresionantă de discuri de vinil. Ia un disc și îl așază pe gramofonul cu pâlnie mare. Pune acul pe vinil. Simfonia nr. 5 a lui Beethoven răsună în toată florăria.

În mijlocul florăriei este o masă mare, de-asemenea sculptată în lemn, plină cu flori. JUAN le inspectează. Rupe o frunză uscată de Ochiul Boului. Ia un ghiveci cu o Gura-Leului uriașă și o pune mai în lumină. Miroase câteva flori de Yucca și pune mâna pe solul din ghiveci.

JUAN
(îngrijorat)
Imediat.

JUAN trece pe lângă rafturi pline cu flori de Nu-Mă-Uita mov, gladiole și crini imperiali, apoi trece printr-o perdea de mărgelile colorate într-o altă încăpere. Ajunge la niște rafturi din lemn de stejar, pe care se află câteva crăciunițe imense. Ia de pe un raft o sticlă cu soluție și una mare cu apă.

Toarnă apă și picură puțină soluție în ghiveciul cu flori de Yucca, fredonând pe acordurile lui Beethoven, ce răsună din pick-up.

JUAN
(mulțumit)
Să creșteți mari și...

DING-DONG.

JUAN tresare la auzul clopoțelului.

Intră o DOMNIȘOARĂ frumoasă, tânără, scundă, îmbrăcată într-o rochie până la pământ, de culoarea piersici și o pălărie tip clopot, decorată cu flori. Are părul șaten, puțin creț, care îi cade pe umeri.

DOMNIȘOARA
(timid)
Buenos días!

JUAN
Hola!

JUAN se uită lung la ea.

DOMNIȘOARA pare deranjată de muzica asurzitoare a lui Beethoven. Ezită să vorbească.

JUAN
Nu vă temeți, plantele nu mușcă,
în afară de cea din colț.

JUAN arată cu capul spre planta carnivoră Prinde-Muște, ce stă izolată pe un raft în colțul florăriei.

JUAN
Cu ce vă pot ajuta?

DOMNIȘOARA
(timid)
Aș dori un buchet de mireasă și
câteva aranjamente florale pentru
nunta mea.

JUAN zâbește larg.

JUAN
(extaziat)
A, păi ziceți așa! Care este
tematica nunții?

DOMNIȘOARA
(timid)
Nu m-am gândit la o temă anume...
Voiam...

JUAN
(dezamăgit)
Ay, señorita! Am înțeles, am
înțeles. Va fi afară sau înăuntru?

DOMNIȘOARA se uită la florile din jur.

DOMNIȘOARA
Afară, señor...

JUAN
Bun, bun.

JUAN își apucă bărbia și se uită gânditor în gol.

JUAN
Am putea face aranjamente din
flori de Yucca, pentru că rezistă
bine afară. Și daliile ar merge,
pentru că rezistă la vânt. Aaa! Aș
putea comanda maci albi din Mexico
City, și astfel...

DOMNIȘOARA
Mă scuzați señor, dar caut niște
buchete minimaliste. Vreau să-mi
ajungă banii și pentru meniu.
Rochia a fost cam scumpă.

JUAN se uită sceptic la DOMNIȘOARĂ.

JUAN
(indignat)
Cum adică minimalist, señorita?
Este momentul pe care îl veți ține
minte toată viața! Nu puteți să-l
minimalizați!

DOMNIȘOARA
Da, dar...

JUAN
(hotărât)
Niciun "dar"! O să vă fac cel mai
frumos buchet pe care l-ați văzut
vreodată. Pe când aveți nevoie de
ele?

DOMNIȘOARA
(oftând)
Ahh... în două săptămâni, señor.

JUAN
Bueno! Veniți peste o săptămână și
vedeți dacă vă place sau nu. Dar o
să vă placă! Vă garantez c-o să
fie cel mai frumos buchet pe care
l-ați văzut vreodată!

DOMNIȘOARA
(resemnat)
Bueno señor, gracias! La revedere.

DOMNIȘOARA se îndreaptă neatentă spre ușa florăriei, cu o expresie ușor îngrijorată. Se ciocnește de ALBERTO, un bărbat masiv, înalt, lat în umeri, care intră precipitat în florărie. Ea se clatină să cadă. El o prinde.

DOMNIȘOARA
(timorat)
Mă scuzați...

ALBERTO bombăne. Ea iese din florăriei.

JUAN vine în întâmpinarea domnului ALBERTO.

JUAN
Buenos dias, señor! Cu ce vă ajut?

ALBERTO
(grav)
Vreau un aranjament funerar.

JUAN rămâne mut. Îl analizează din cap până în picioare pe ALBERTO. Se uită insistent la jobenul și sacoul albastru de mătase cu cusături decorative colorate pe brațe și pe revere. Privirea îi ajunge pe pantalonii negri de mătase și pe pantofii de piele negri și lucioși.

ALBERTO
(mirat)
Deci...?

JUAN devine ușor palid, își freacă palmele și își lărgeste cravata. Descheie primul nasture de la cămașă.

JUAN
(timorat)
Eu nu.... Eu nu vă pot ajuta.
(hotărât)
Nu fac aranjamente funerare!

ALBERTO
(indignat)
Poftim? Cum adică?

JUAN
Nu vă pot ajuta.

ALBERTO se holbează încurcat la JUAN.

Câteva secunde se uită unul la altul. ALBERTO se încruntă. JUAN își încrucișează mâinile defensiv.

JUAN

Puteți veni când este altcineva pe tură, sau puteți merge la altă florărie...

ALBERTO

Que??? Nici nu iei comanda, și mă și trimiți altundeva?

JUAN

Îmi pare rău.

ALBERTO

(furios)

Dios mio! Sunt înconjurat de incompetenți!

JUAN

Repet, puteți reveni când...

ALBERTO

(pufnind)

Nu am vreme altă dată!

ALBERTO se uită furios la JUAN. Apoi se întoarce și iese bombănind din florărie, trântind ușa în urma lui. Bucăți de tencuială sar de lângă tocul ușii și se ridică puțin praf.

JUAN stă satisfăcut în mijlocul florăriei cu brațele încrucișate.

3. INT. APARTAMENTUL LUI JUAN, SUFRAGERIE - DUPĂ-AMIAZĂ

O cameră mică cu balcon, luminată doar de câteva raze de soare.

Pe pereții galbeni, crăpați și pătați de igrasie, sunt agățate multe animale mici, multicolore, sculptate în lemn și icoane ale Fecioarei Maria de Guadalupe, vechi și prăfuite.

Un telefon mare, în stilul anilor '30, stă la loc de cinste pe o măsuță mică de lemn, cu cablul negru încâlcit atârând. Pe spătarul unui scaun e agățat un sombrero uzat. Pe o masă mică, într-un colț al camerei, se află multe ghivece cu plante uscate și culori pale, o foarfecă mare de tăiat

flori, puțin ruginită, lumânări mari consumate pe jumătate, cu ceara scursă și întărită pe masă.

Ușile de la balcon sunt deschise. Pe gresia mozaic multicoloră din balcon sunt împrăștiate multe ghivece cu garoafe albe, o NOCHEBUENA cu petale roșii, dalii negre, hibiscus roșu și crini albi. O BOUGAINVILLA cu ramuri spinoase se cațără pe balustrada din fier forjat, într-o cascadă de flori violet. În mijlocul balconului, tronează un ghiveci imens cu CRĂIȚE CEMPASUCHIL, Floarea Morții, cu petalele portocalii strălucind în lumina soarelui de după-amiază.

JUAN, cu mânecile suflecate și într-un șorț de lucru roșu aprins, udă cu grijă crinii albi cu o stropitoare mică din alamă, murmurând o melodie veselă. Florile portocalii de crăițe freamătă ușor în vânt. Una din ele îl atinge ușor pe umăr. Juan cuprinde floarea portocalie în palme și își cufundă nasul în ea. Inspiră puternic cu ochii închiși.

ȚÂR-ȚÂR!

Telefonul fix din cameră sună cu un sunet răgușit.

JUAN tresare și își îndreaptă spatele. Rămâne nemișcat câteva secunde cu o privire iritată. Lasă stropitoarea jos, trece din balcon în cameră și se îndreaptă spre telefon.

Ridică receptorul și-l duce la ureche.

JUAN

Alo.

EL JEFE

(nervos)

Juan! Ce ai făcut, cabron?! De ce ai refuzat comanda?!

JUAN schițează un zâmbet ușor forțat.

JUAN

(cu o voce mieroasă)

Buenas tardes, Jefe! Ăăă... despre ce vorbiți, señor?

EL JEFE

(tunând)

Despre ce vorbesc? No me chingues! Era o comandă, hombre! Una importantă, și tu ai refuzat-o ca un ignorant...

JUAN apucă cablul negru al telefonului și începe să și-l înfășoare agresiv în jurul palmei.

JUAN

(arogant)

No, señor, eu nu... nu fac
aranjamente fu-ne-ra-re! Când eram
mic, la înmormântarea părinților
mei m-au înconjurat mormane de
jerbe pompoase, dar n-a venit
nimeni la înmormântare. M-am
simțit cel mai singur copil de pe
Pământ. De atunci nu mai suport
aranjamentele funerare!

EL JEFE

(enervat)

Dios mio! Asta e treaba ta,
băiete! Nu ești tamalero, ești
florar! Dacă vrea omul coroane,
faci coroane, entiendes?! Ce vrei,
să pierdem clienții?? Eu sunt
șeful, nu psihologul tău!?

JUAN strânge cablul înfășurat pe palmă atât de tare încât i se învinețește mâna.

JUAN

(iritat)

Nu e vorba de clienți!
Înmormântările mă...sufocă!!
No puedo, señor!

EL JEFE

(sarcastic)

Ay! No puedo, no puedo! Parcă ești
un niño care nu-și face temele! Să
nu se mai întâmple așa ceva,
Juanito, me'ntiendes? Fă-mi o
coroană cât de repede!

JUAN

(mirat)

Păi cum adică să vă fac
dumneavoastră o coroană?

EL JEFE

Ai auzit bine! Îmi faci o coroană
sau zbori!

JUAN
(confuz)
Păi cum să vă fac o coroană
dumneavoastră dacă nu sunteți
mort?!...
(scurtă pauză)
Alo...?

BEEP.

JUAN rămâne confuz cu receptorul lipit de ureche. Pune receptorul încet la loc. Desfășoară cablul din jurul palmei învinețite. Rămâne nemișcat cu privirea în gol în timp ce își masează palma, care își revine încet la culoare.

De afară se aude muzică. O trupă de mariachi zdrăngăne din chitară.

JUAN se uită prin ușa deschisă a balconului la garoafele albe ale căror flori tremură îmbietor în adierea de afară.

4. INT. APARTAMENTUL LUI JUAN, CAMERĂ DE LUCRU - NOAPTE

Florile uscate dintr-un ghiveci aruncă umbre pe perete, dând impresia că ar fi niște fantome care inundă încăperea.

O lampă mică, pusă pe un raft mâncat de carii, plin cu enciclopedii despre flori și ghiduri pentru otrăvuri, luminează slab încăperea.

Un scaun, tapițat cu țesături colorate în modele tradiționale mexicane, stă în fața unui geam murdar, acoperit de gratii. Pe el e așezat un gramofon vechi, plin de praf.

Pe perete, un calendar arată anul 1936. Sub el, e o hartă a cimitirelor din oraș, fiecare fiind marcat cu o floare mică.

JUAN intră în cameră și se îndreaptă spre masa din mijlocul ei, punându-și șorțul roșu de lucru. Pe masă sunt înșirate multe flori puțin ofilite. Lângă ele stau pregătite o vază cu apă și o farfurioară crăpată, cu zahăr granulat.

JUAN observă cu coada ochiului bobocul alb de garoafă care așteaptă pleoștit pe marginea mesei. Degetele lui lungi ridică încet farfurioara și, cu mișcări lente, varsă zahărul în apă. Amestecă.

JUAN
Exact cât trebuie. Perfect!

Ridică bobocul de garoafă și îi zâmbește sec. Îl strânge ușor. Petalele se întredeschid din cauza presiunii degetelor lui pătate și pline de cicatrici vechi. O petală se rupe. Juan oftează.

Așază cu grijă bobocul în apă. Îl rotește puțin în apa cu zahăr până când consideră că poziția este perfectă. Face un pas înapoi, privindu-l cu satisfacție.

Scoate o placă de vinil zgâriată dintr-un sertar. O fixează cu grijă pe gramofon. Sunetul acului pe vinil sparge tăcerea. Apoi, notele înalte ale simfoniei a 5-a a lui Beethoven. Cu privirea pierdută, JUAN începe să-și legene capul pe ritmul muzicii. Iese din cameră cu pași abili de dans.

Razele soarelui de dimineață luminează garoafa albă din vază, complet înflorită. Acul gramofonului zgârie sacadat placa de vinil care se învâрте în gol.

JUAN, îmbrăcat în costumul negru de catifea intră în cameră. Scoate garoafa albă cu grijă din vază, zâmbind.

Se îndreaptă spre ușă, aruncând o ultimă privire pe calendar.

Pe fundal răsună în continuare sunetul repetitiv al acului pe vinil. Gramofonul merge în gol.

5. EXT. CIMITIR - DIMINEAȚA

Șiruri de cruci albe, unele dintre ele puțin crăpate, altele cu numele acoperite de mușchi verde.

O mulțime adunată în jurul unui sicriu înconjurat de aranjamente florale colorate și multe coroane.

PREOTUL ține o predică.

JUAN stă după un copac, ceva mai departe, privind procesiunea funerară, cu o garoafă albă în mână.

Privirea lui se oprește asupra unui băiețel în jur de 7 ani, care plânge aproape de sicriu în brațele un bărbat. O bătrână îl mângâie ușor pe cap. Juan îl privește pe copil cu milă, apoi se încruntă ușor. O venă îi pulsează pe frunte.

JUAN
(șoptind, furios)
Eu nu am avut pe nimeni...

Strânge pumnul, zdrobind garoafa. Petalele albe cad pe jos.

JUAN se îndreaptă, păşind furios, spre aranjamentele florale. Cu un gest rapid, loveşte un aranjament dintr-o vază mare de lângă crucea din spatele sicriului. Vaza cade şi se sparge, florile se împrăştie. Juan calcă peste ele fără să se uite înapoi, izbucnind într-un acces de strănuturi. Lumea se uită contrariată la el. Juan se îndepărtează strănutând întruna.

VOCE DIN MULȚIME

Hei! Ce te-apucă, hombre?? Estas loco?!

JUAN măreşte pasul. Strigătele devin mai puternice. Câţiva bărbaţi din mulţime încep să fugă după el. JUAN fuge de ei. Se strecoară repede printre morminte şi dispăre din cimitir.

6. EXT. STRADĂ- DIMINEAȚĂ

Juan merge încruntat pe un drum prăfuit. Îşi freacă fruntea nervos şi calcă apăsător.

Privirea îi este atrasă de un afiş lipit pe vitrina florăriei:

„SE CAUTĂ FLORAR! ANGAJĂM ACUM!"

JUAN

(surprins)

Se caută florar?! Oare cine va fi dat afară?

Îşi muşcă buza de jos şi priveşte din nou afişul. Ezită, apoi apasă nervos soneria florăriei.

7. INT. FLORĂRIE, SCĂRI INTERIOARE - DIMINEAȚĂ

Prin obloanele închise, razele soarelui intră cu greu în încăpere.

DING-DONG.

EL JEFE, cu parul vâlvoi şi în halat, coboară scările iritat.

Se opreşte în mijlocul florăriei când îl vede pe JUAN care îi face cu mâna, din stradă, prin geamul uşii de la intrarea în florărie. EL JEFE mormăie indescifrabil furios preţ de câteva secunde. Deschide apoi uşa. Juan îi zâmbeşte inocent.

EL JEFE
(iritat)
Ce faci aici duminică, la ora
asta? Ai înnebunit?

JUAN
Nu... însă am văzut afișul.
Trebuie să fie o neînțelegere,
señor.

EL JEFE
(nervos)
Știm amândoi că despre tine este
vorba. Ce nu pricepi? Prioritatea
mea este afacerea și nu-ți tolerez
comportamentul.

JUAN intră în florărie, având o expresie de disperare pe
față.

EL JEFE
(răstit)
Ce tot faci?! Ți-am spus să-mi
faci o jerbă și n-ai fost în
stare! Valea!

JUAN
Aș dori să remediez situația...

EL JEFE îi face sictirit un semn cu mâna să plece. Se
întoarce apoi pe călcâie cu spatele la Juan și pornește spre
scări.

JUAN apucă de pe tejghea o panglică neagră de catifea.

JUAN
Aveți puțină răbdare! Vă pot da
chiar acum ce doriți...

Se apropie prin spate de El Jefe și îi înconjoară gâtul cu
panglica neagră. El Jefe duce mâinile la gât.

8. INT. FLORĂRIE - ZI

JUAN strânge puternic nodul de la o panglică neagră de
catifea. Zâmbește și este foarte bine dispus, în timp ce
lucrează la un aranjament cu crăițe, trandafiri galbeni,
crini albi, garoafe galbene. Lângă el, flori imense de Gura
Leului și Ochiul Boului îl privesc dintr-o vază. Juan se
uită intimidat la ele.

JUAN
Gura si ochii nu prea vă ajută!
Voi nu mă puteți trăda. Mă
înțelegeți cel mai bine. E atât de
greu să-ți găsești un loc de muncă
în zilele noastre...

În timp ce dansează ușor, pe ritmul unei melodii fredonate de el, ia o Gura-Leului și un Ochiul Boului și le așază cu grijă în aranjament. Pune chiar în mijlocul jerbei o garoafă albă. Se dă apoi doi pași în spate și se uită mândru la creația sa.

Juan se uită la ceasul de pe perete. Scrie repede cu cretă albă fină pe panglica neagră de catifea: *"În memoria lui Robert „El Jefe” Gonzalez, un șef foarte capabil!"*.

Ia aranjamentul de pe masă și face câteva piruete cu acesta.
Iese val vârtej, valsând din florărie.

9. EXT. STRADĂ AGLOMERATĂ- ZI

Ținând aranjamentul în mână, JUAN se ciocnește de o femeie.

FEMEIA
Perdon, señor!

Se scuză și dă să meargă mai departe. Femeia observă aranjamentul din mâinile lui.

FEMEIA
(încântată)
Ce aranjament criminal!
Am nevoie de ceva asemănător!
Florarul dumneavoastră face astfel
de jerbe?

JUAN
(zâmbind)
Si, señora! Dacă motivația este
destul de puternică!

Juan pornește mai departe cu aranjamentul în mână.

Câteva petale albe de garoafă plutesc în vânt. Se aude un cântec de mariachi.

SFÂRȘIT